

Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR mindenütt, amerre csak jársz. Józsa 1,9

Van egy fájdalmas közös élményünk: a covid másfél éve, amikor a legfontosabb üzenet az volt: vigyázz! Vigyázz a melletted levőre, vigyázz önmagadra, mert egy vírus terjeng a levegőben!

Az okot megértem, én is kaptam oltást, amikor idősök közé mentem, felvettem a szkafandert, otthonról tanítottam, elviseltem, hogy hónapokig csak egy-egy karikát láttam a képernyőn, és nem az arcotokat, a nevetéseteket. De ez nem azt jelenti, hogy egy életre jónak látnám azt, amit átéltünk.

Mert miközben vigyáztunk az életre, arról maradtunk le, amiért fontos az élet. Ideiglenesen ez működik, de hosszú távon tragikus.

A covid utáni időszakban egyszer egy órán levetítettem egy filmrészletet: a kezdő képsorokban valakinek a hívására (aki Keresztelő Jánost idézte meg) az emberek otthagyják megszokott munkájukat, ledobják cipőjüket, nyakkendőjüket és önfeledten játszani kezdenek egy nagyváros szökőkútjában. Átélik a szabadságot! A vetítés után feltettem a kérdést: ti vállalnátok? Mire jött egy válasz: de hát az nem higiénikus!

Hát persze hogy nem, de nem ez volt a kérdés! Hanem hogy mersz-e elindulni új, ismeretlen úton anélkül, hogy aggódnál? Tudsz-e bátor lenni? Mersz-e szabad lenni?

Józsueának éppen ez a kérdése: ott állnak az ígéret földjének a határán, és felvetődik a kérdés: érdemes-e megkockáztatni a honfoglalást? Sokféle nép van ott, a kémeink nem mondanak túl biztatót. Belevágunk? Végül is maradhatunk a pusztában is, negyven éve csináljuk, ki lehet bírni. Túlélhető.

De elég, ha az élet túlélhető? Élni akarunk vagy csak túlélni? Ha Józsue ezekre a hangokra hallgat, akkor ma egy-két megszállott ókortörténész tudna róla, hogy volt egy kis embercsoport, akik a pusztában vándoroltak, aztán felmorzsolódtak. Józsueának el kellett indulnia, hogy megszülethessen az, amit zsidóságnak hívunk, és később megszülethessen az, amit ma keresztyénségnek nevezünk.

Lágy bátor! Ne félj nagyot ugrani- tudod, két óvatos lépéssel nem jutsz át a szakadékon. Még akkor sem, ha az biztonságosabb, egyszerűbb. Mert valljuk be, óvatosan élni egyszerűbb. Táncosként, a színházi öltözőben nem lesz izomlázad, csak a színpadon.

Egészségügyisként, a nővérszobában nem lesz mocskos a köpenyed, csak a beteg mellett.

Sportolóként a kispadon nem izzadsz le, csak a pályán.

Ha nem vagy szerelmes, a csalódást sem kell átélned.

Ha nem vallasz szerelmet, biztos, hogy nem kosaraznak ki.

Ha nem tanulsz tovább, egy éjszakát sem kell átvirrasztanod a vizsgaidőszakban.

Ha nem vagy házas, nem kell újra és újra meghódítani azt a férfit vagy nőt, aki ott alszik melletted az ágyban.

Ha nem vállalsz gyermeket, nem lesz kiért aggódnod, hogy mikor ér haza a Sopronfesztről.

Tanárként ha nem mész osztálykirándulásra, nem kell félned attól, hogy a diákok éjszaka kiszöknek a szállásról.

Általában, ha nem vállalod a dolgokat, nagy baj nem lehet. Már csak az a kérdés, érdemes-e öltözőben, nővérszobában, kispadon, egyedül, szerelem és gyermek nélkül, kirándulás nélkül leélni az életet. Érdemes-e kiüresíteni, és pont azt nem vállalni, amire kaptuk? Ahogy Descartes is a nagy felismeréskor azt mondta: *gondolkodom, tehát vagyok*, és nem azt: *elgondolkodom, tehát elvagyok...* Élni vagy túlélni? Lenni vagy ellenni?

Egy példabeszéd szerint valaki a Mennyország kapujában Szent Péternek büszkén mutatja: Látod, nekem tiszta a kezem! Mire Péter szomorúan: látom, de üres is.

Vállald az életet! Légy bátor!

Egyébként nem tudom, tudjátok-e, de van egy szó, ami a bátorság szinonimája: a kurázszi. A szó a cor szóból származik, jelentése szív. (Ezért hívják körnek a franciakártyában a szív formájú lapot is.) Vagyis a bátorság és a szív összetartozik. Bátorinak

lenni azt jelenti, hogy valamit nagyon szeretsz, és ezért megszel mindent érte. És akkor nem az az egyetlen szempont, hogy *ugye nem lesz semmilyen baj?*

Végül ne feledkezzetek el a Józsuének szóló mondat végéről: ne félj, mert én veled vagyok!- mondja Isten. Nem egyedül küldi a harcba, nem hagyja magára az élet kihívásaiban. Amikor szembe kell nézned a hivatásod, a munkád, a tanulmányok, a szerelmed, a családod kérdéseivel, nem kell úgy érezned magad, mint egy vadállatok közé dobott rabszolgának a római arénában. Nem vagy egyedül! Ahogy öregszem, ez a felismerés az egyik legfontosabb- vannak emberek melletted! És ha ezt nem is érzed, mindig tudhatod, van Teremtőd fölötted! Melléd áll, Jézusban társaddá vált, nem kell félned! Merj élni! Légy bátor! Ámen.